

המחזאי יוסף יוסף מונדי היה מופתע ומאושש כאשר הודיע לו כתבה בטלוויזיה עמוס ארבל, שהוא רוצה להכין כתבה על ההצגה החדשה שלו, אנדרטה הפוכה. הוא היה מופתע פחות וגם מאושש פחות כאשר לא שודרה הכתבה של ארבל כמבט לחצות. ביום החמישי.

יש איבהירות מסיימת בקשר לזהותו של האיש שפסל את הכתבה. על פי גירסה אחת — הגירסה הרשמית של רשות השידור — היה זה עורך מבט מיכאל קרפין. לפי גירסה זאת החליט קרפין על הפסילה מפני שהכתבה לא היתה מייקצועית, או כפי שהוא אמר להעולם הזה, "לא היתה מה שציפיתי שתהיה". על-פי גירסה אחרת, היה שותף לפסילה גם מנהל מחלקת החדשות יאיר שטרן. לפי גירסה זאת, התנהל במערכת מבט ויכוח לוהט על הכתבה. קרפין טען שהיא פלקאטית, ואילו שטרן אמר שלא יתן ידו להקריין כתבה על הצגה כזאת, בשעה שיוסיים נופלים חללים של צה"ל בלבנון. שטרן לא היה מוכן לשוחח על עמדתו עם העולם הזה.

מונדי כועס ומוחה, לדבריו. הוא מספר שהתחיל לכתוב את המחזה שלו בעיקבות אירוע נורא שהוא היה עד לו: "ראיתי זוג מיסכן ששיכל את בנו,

הטלוויזיה הכינה כתבה ארוכה על מחזהו החדש

של יוסף מונדי (מימין) — והעורכים פסלו אותה

מפני שגיבורה הוא חלל מילחמת-הלבנון

אשר צרפתי, חסר השם. כשהוא מוחזר לחיים, המילים הראשונות שלו הן "מה זה?" מסבירים לו שהוא נשרף בטנק ישראלי בלבנון, שנפגע בארפי"ג. הסופר של מונדי משגר את החלל שלו לשכם, שם הוא נתפס על-ידי מחתרת חומייניסטית-מרקסיסטית-לניניסטית. אחר-כך משוגר השבוי לשמור במחנה-שבויים ישראלי בסיני, ולכר כברלין, שם הוא נפגש עם ארולף היטלר. לבסוף נפגש החלל עם בני מישפחתו, וחווה בנישואיה מחדש של אלמנתו.

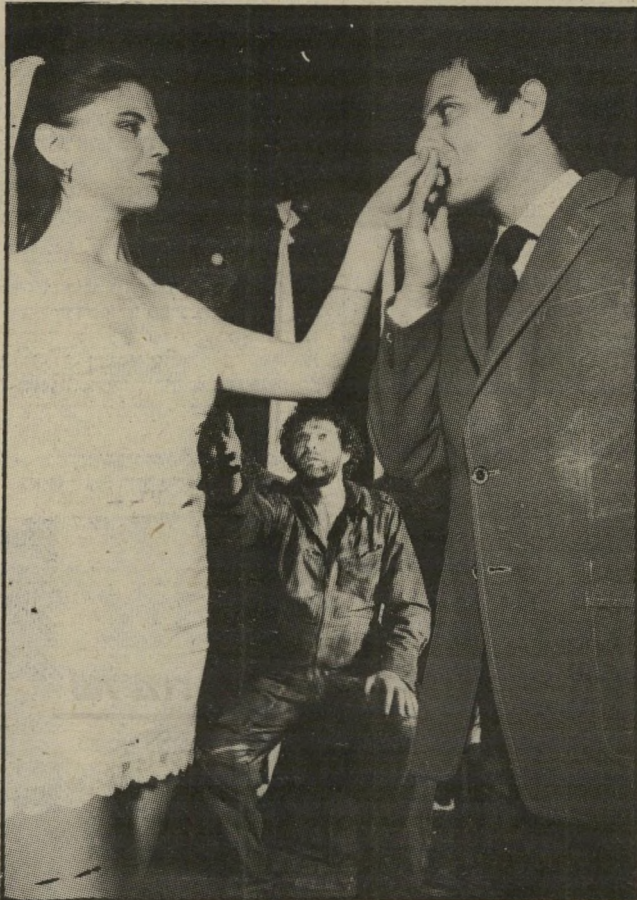
חלל של פחדים

החלל של מונדי נפגש גם עם "שרהצבא הישראלי, ששלח אותו אל המוות.

"לא עשיתי קריקטורה מהמפגש הזה, אלא עימתתי שתי השקפות עולם. החלל שלי רוצה רק את החיים הקטנים שלו, החיים הפרטיים — מישפחה, אשה, ילדים, שרהצבא מבלבל לו את המוח עם נתונים אסטרוניים".

בימים שבהם מתרעם שר הביטחון לשעבר אריאל שרון, על ריבוי הלוויית שאותן מסקרת הטלוויזיה הישראלית, אין זה מפתיע שעורכי מבט אינם רוצים להסתבך גם עם חלל תיאטרוני. ההצגה של מונדי, שאת התיאור לה הכין יגאל תומרקין, נפלה חלל לפחדים הפוליטיים של עיתונאים נפחדים.

אין זו הפעם הראשונה שיוסף מונדי מתחכך בממונים על התרבות הישראית ועל טעם הקהל. מונדי היה בן 16

האלמנה מתחתנת החלל של מונדי, אשר צרפתי חווה שוקרון, לבעלה יצחק אלוני. החיים נמשכים, טוען מונדי, למרות המוות.

מונדי נפל חלל

כאשר הוא עלה לישראל מרומניה, אחרי שירותו הצבאי הוא למד היסטוריה באוניברסיטת תל-אביב, אבל זנח את לימודיו לטובת התיאטרון, לא חלף זמן רב, עד שהוא קיבל מלגה מן הממשלה הצרפתית, ונסע ללמוד תיאטרון בפאריס. הוא היה שם במשך ארבע שנים. כאשר חזר, התחיל להעלות את מחזותיו במיסגרות שונות. אחד המחזות האלה — זה מסתובב, מסתובב על הבימות בארץ בהפקות שונות כבר שנים רבות והוצג כבר 2000 פעם — שיא בתיאטרון הישראלי.

התיאטרון לא רוצה צרות

ההיתקלות הירועה ביותר של מונדי עם פטרונים התרבות, היתה כשהוצג בתיאטרון הקאמרי מחזהו מושל יריחו. במחזה זה הציג מונדי, כבר בתחילת הכיבוש הישראלי בשטחים הכבושים את דמותו של מושל צבאי ישראלי מטיפוס חדש. הקהל נהר לאולמות, אבל הקאמרי החליט במהירות רבה להסיר את המחזה, בדיוק כפי שעשה במחזהו של "עושה-צרות" אחר, מלכת האמבטיה של הנוד ליון.

כדרך כל נדחק מונדי בהפקותיו — כמו גם באנדרטה הפוכה, אל הפקות פרטיות או אל תיאטרונים שאינם נמנים על הגדולים והממוסדים. ככל פעם שהוא מגיע לגדולים — יש צרות.

קוקסינל בברלין פיני מיטלמן, הקוקסינל, נטפל אל החלל בבר בברלין, לפני פגישתו של החלל עם היטלר. עוד משתתפים בהצגה: ששי סעד, אריאל פורמן ובת-שבע ציגלר.

במדינה

(המשך מעמוד 4)

אולם עד כה היה מקובל להניח כי ההצבעות נמכרות תמורת כספים לקופת המיפלגה. אמנם קיבל ח"כ שפירא את המתנות המוזכרות בר"ח לפני שנבחר כחבר-כנסת, אולם גם אז כבר היה בעל השפעה רבה על מהלכי אגודת-ישראל.

מיפלגות

הצופים הקשישים

הרסים של רן כהן, שפילג

את שלי, ממתין עתה

מתחת לחופה לכלה, אך

ספק אם זו תגיע.

על המירקע זה נראה כמו כינוס של צופים קשישים. גם נסיונו של הצלם להראות מיספר רב של נוכחים לא הועיל. האולם הקטן ברחוב ברנר בתל-אביב לא היה מלא, והיציע היה ריק.

הפלג של רן כהן בשל"י — המתימר להוות את שלי" כולה — הוא רסיס של רסיס של התנועה, שקמה לפני שש שנים. מבין 20 המועמדים הראשונים ברשימת שלי"י דאו, נותר בו רק כהן עצמו. כל חבריו לדיעה חזרו מומן למפ"ם ולמיפלגת-העבודה, ואילו יריביו החרימו את הכינוס.

הוועידה של פלג כהן שנועדה לבנות את התנועה מחדש לפי צרכיו, היתה כישלון חרוץ. פחות מ-120 אנשים הופיעו. התעמולה שלו ביקשה ליצור את הרושם כי אלה היו "צירים" המייצגים "סניפים". אך כמו כל ועידות-של"י בעבר, היתה גם ועידה זו אסיפה כללית של חברים. למעשה נכחו באולם הקטן כל תומכיו של רן כהן.

ניצחון תיקשורת. אך הכישלון המעשי הפך לניצחון בכלי-התיק שורת. הפלג החדש אימץ לעצמו את השיטה המקובלת כיום בישראל: לא חשוב מה קורה באמת, חשוב איך זה נשמע באמצעי-התיקשורת. לא במקרה היה יוסי שריד, אחד מאבות השיטה הזאת, אורח-הכבוד של הכינוס. שאר אורח-הכבוד, שעל בואם הכוכו מראש בקול-יקולות, לא הופיעו.

באמצעי-התיקשורת, ובעיקר בקרב אנשי-הימין, נהנה הפלג של כהן מיחס מיוחד, מכיוון שהוא מסמן תזווה ימינה. ה"ד"ר הרצל רוזנבלום, איש הימין הקיוני, העניק לו את התואר של "רוכ שלי"י, וכלי-התיקשורת יצאו מכליהם כדי להעניק לכינוס חשיבות. הם ריבירו על "300 צירים", המייצגים "1500 חברי התנועה בסניפים", ודיבריה-כל דומים. עסקו בכך אותם העיתונאים אשר החרימו את שלי"י המאוחרת במשך שנים.

תפקיד יחיד. כישלון הנסיון של כהן לא היה חשוב לבעליו. כי איש מקרב חברי הפלג לא חלם על קיום עצמאי לאורך ימים ועל הופעה בכחירות הבאות כמיפלגה עצמאית. המטרה היא שונה לגמרי.

רסיס זה פילג את שלי"י והקים גוף חדש מתוך ציפייה אחת ויחידה: שתקום מיפלגה חדשה של אנשי המערך — מעין מפ"ס-רבותי, בהשיתפתו יוסי שריד ושולמית אלוני — שבה ייצא מקום גם לפלג זה. שריד ואלוני רמזו לא פעם לכהן שהוא יתקבל ברצון כמיפלגה כזאת, אם ייפטר מראשי שלי"י, המקיימים את המגעים עם אש"ף.

אם אכן תקום מיפלגה כזאת, יוכל הפלג של כהן להשתלב בה, ובכך יסיים את קיומו. אולם יתכן שצפוי לו גורל אחר — זה של כלה הממתנה מתחת לחופה, מבלי שהחתן יופיע. שריד כבר הבחיר כי לא יפרוש ממיפלגת-העבודה בלי מפ"ם, ומפ"ם מהססת מאוד מלפרוש מסדר-הבשר של המערך, ולצאת למידבר הפוליטי. אם לא יקום הדבר, יישאר הפלג החדש בלי תפקיד, בעוד שהתפקיד הקודם של שלי"י, כאלטרנטיבה רעיונית, יעבור למיפלגה ששאר חברי שלי"י פעילים עתה בהקמתה.